

3. *De tik van de klok*

De afgelopen maand stonden wij één- en andermaal bij een geopend graf waarin het stoffelijk overschot werd neergelaten van iemand die wij gekend hebben en waar wij menige keer vertoefd hebben. Twee mensen van wie getuigd kon en mocht worden dat zij door genade in hun leven de onberouwelijke keus hadden mogen doen om voor de Heere te leven.

Beiden, hoe verschillend overigens ook, waren hierin toch één: ze mochten een Borg voor hun schuld kennen. Het was voor hen eeuwigheid geworden in de tijd. De Heere had hun ogen geopend. Ze kregen hun hemelhoge schuld te zien en hadden geen penning om te betalen. Ze hadden beiden hun verloren staat mogen inleven, de Heere mogen vrijverklaren, maar ze hadden óók de weg geleerd en ondervonden om die welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen. Veel strijd gekend, veel leed geleden, maar nu verlost van een lichaam der zonde, om eeuwig de kroon neder te werpen voor het Lam Dat hen gekocht had door Zijn bloed. Ze mochten een ruime ingang bekomen in dat Vaderhuis met zijn vele woningen. Blij met de dood.

De wereld spot ermee. Als we alleen maar godsdienst hebben, verstaan wij het ook niet. Maar voor Gods arme volk mocht het nog eens bemoedigend zijn dat de strijd toch niet altijd zal duren. Het zijn deze twee begrafeniszen die ons deden besluiten jullie eens een verhaal door te geven. Óók van een kind des Heeren, die door het tikken van de klok door de Heere bepaald werd bij de zekerheid van de dood en bij de kortstondigheid van het leven. Maar in het verdere van haar leven mocht zij ook leren dat bij de Heere het Leven is: Hem gevonden en een welgevallen getrokken van de Heere.

Zij, over wie wij nu schrijven willen, was een weduwnrouw. Ze had reeds vroeg haar man verloren en ook haar enige zoon had zij naar het graf moeten brengen. Ze bracht haar dagen in eenzaamheid door en na haar dagtaak was zij meestal bezig met wat naaiwerk of

met wat lezen. Ze had een buurvrouw die nogal eens over kwam lopen en daar was ze weleens blij mee.

Zo bracht deze buurvrouw haar op een avond weer eens een bezoek en bracht het gesprek op het tikken van de klok. „Vind je dat niet naar, buurvrouw, als je zo alleen zit en onophoudelijk die klokketik hoort? Als ik het hoor, dan maakt het mij angstig. Ik heb de klok weleens stilgezet om het maar niet te horen. Dat getik maakt mij zenuwachtig. Het herinnert mij eraan dat mijn leven veel te vlug voorbijsnelt, en ik heb het leven toch zo lief.”

„Och, buurvrouw,” zo sprak de weduwe, „ik kan je best begrijpen, hoor, maar ik zal je eens wat uit mijn leven vertellen.

Ik heb in mijn leven een tijd gekend dat de schuldeiser mij op de hielen zat en ik had geen penning om die hemelhoge schuld bij God te betalen. Dat was een benauwde tijd. Ik durfde dikwijls niet te gaan slapen, omdat ik dan bang was nooit meer wakker te zullen worden. En als ik dan het tikken van de klok hoorde, greep mij de vrees aan dat het zó eeuwigheid voor mij kon worden.

Zie je, buurvrouw, ik heb achteraf leren verstaan dat onder die vrees veel slaafse vrees vermengd was, maar ook dat de Heere daardoor aan mijn hart klopte. O, dat tikken van de klok was mij een prediking. Het was alsof de Heere tot mij zei: „Koop de tijd uit, dewijl de dagen boos zijn.”

Elke tik telt af. Ik kan je daarom wel begrijpen. Maar dat verandert aan de toestand niets. Wanneer je de klok stilzet, dan gaat de tijd toch door en moet je de wijzers weer bijstellen.

Weet je, buurvrouw, er is, Gode zij dank, ook een andere tijd in mijn leven gekomen. Dat was het uur waarop het de Heere behaagde aan mij Zijn lieve Zoon als de Weg der verlossing te openbaren. En al wordt die hoop in mij menigmaal bestreden en al zegt de vorst der duisternis telkens weer dat het werk geen waarheid is, toch mag ik ook dikwijls ondervinden dat de Heere mijn ziel liefelijk wil vertroosten. Dan zegt Hij mij dat Hij Zijn eigen werk in mij zeker zal voleinden. Dan val ik er weer eens buiten en dan mag ik het in Gods handen laten.

In die ogenblikken is iedere klokketik voor mij een stapje nader en roept de klok mij toe: Stapje voor stapje vooruit naar het einde van mijn zondig, aards bestaan. Naar die ure, waarop ik mijn Koning

mag aanschouwen in Zijn schoonheid, dáár, waar geen tijd meer zal zijn. Dan wilde ik wel dat mijn klok nog vlugger tikte. En dan heb ik zelf weleens mogen zingen: „Hoe dichterbij ik nader, tot 't huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg!”

Dat gun ik je zo, buurvrouw. Want wat is een mens toch arm, dat hij zelfs voor het tikken van de klok vrees en angst moet hebben. Het is een bewijs dat wij door onze verdorvenheid buiten de gemeenschap met God leven. O, als ik iets van die zalige gemeenschap met mijn lieve Heere Jezus mag ervaren, dan zit ik in mijn eenzaamheid in blijdschap weleens te zingen: „Maar blij vooruitzicht, dat mij streelt.” Ja, dat zal toch wat wezen: zonder nachten, zonder dagen, zonder naar den tijd te vragen. Daar, ja dáár zijn tijd en uren uit. Maar eeuwig, eeuwig is 't besluit.”

Met die prediking ging de buurvrouw naar huis en de weduwe bleef achter.

Welk een diepgaand verschil in levensuitgangen tekent de tik van de klok toch in het menselijk hart. En toch, de tikkende klokken, groot of klein, ze hebben voor ons allen een boodschap. Een ernstig, welmenend vermaan.

Hoe is onze reactie op het tikken van de klok? Vanaf onze kinderjaren zijn wij ermee vertrouwd geraakt. Heeft die tik ook ons weleens tot nadenken gebracht?

We zijn begonnen met die twee kinderen des Heeren aan wiens graf wij gestaan hebben. Beiden mochten zij de dood met verlangen tegemoetzien. Voor beiden nam de strijd een einde. Door de Heere van eeuwigheid gekend en bemind. In de tijd getrokken uit de duisternis van hun zondebestaan en gebracht tot Gods wonderbare licht. Zo mogen ze nu eeuwig daar zijn waar geen inwoner meer zal zeggen: „Ik ben ziek.”

Mochten wij er allen eens over nadenken en stelle de Heere het tot een eeuwig zegen.

*De klok, die onze kamer siert,
Wier slinger heen en weder zwiert,
Wier wijzers in het ronde gaan,
Zij spreekt tot elk, die 't wil verstaan.*

*Zij zegt ons door haar wijzerplaat,
Waar ieders stervensuur op staat:
Gebruikt uw korte leeftijd goed;
Zie, hoe hij snel ten einde spoedt.*